Om Kap med Døden

3 Akter

Mørke og lyse Kapitler af en flygtende Straffefanges Roman

3 Akter

Fremstillet af **Nordisk Films Compagni** ved bl. a. følgende Førsterangs-Skuespilleres Hjælp:

Robert Dinesen, Torkild Roose og Ebba Thomsen.

Spændende og stærkt bevæget Virkeligheds-Skildring.

— Man bruger stundom Udtrykket —
„som et jaget Vildt!“
naar man ret vil tydeliggøre det forbitrede Had, hvormed det borgerlige Samfunds Sporhunde forfølger den Lovovertræder, hvem det er lykkedes at slippe fra Fængselscellen ud i Guds fri Natur.

Og her — her er en Film, som med gribende Virkning illustrerer denne uhyggelige Talemaade!

Fredløs, hvileløs jages den unge Mand, om hvem Hovedinteressen samler sig, over Grøfter og Gærder gennem uvejsomt Vildnis — indtil en varmhjærtet, medfølende Kvinde gør hans Sag til sin og omsider lader Barmhærtighedens milde —— Sol straale paa hans Vej. ——

HOVEDPERSONERNE.

Erik Kobel, en ung Boelsmand.

Hans smukke Hustru.

Döben, Landarbejder.

Rassow, Erik Kobels Ven.

Politichefen.

Fru Margit, Politichefens Hustru.

AFDELINGERNE:

Boelsmandens Hjem.
Den Førstefødte.
Huslig Lykke.
Ud til sin Gerning.
Slangen i Paradiset.
Voldsmanden tugtes.
Sat paa Døren.
Et ulykkeligt Fald.
Død paa Stedet.
Politiet gør sin Pligt.
Den strenge Dom.
Bag Tugthusets Mur.
Sygdom følger Sorgen.
Døden truer.
Hendes eneste Længsel.
Vennens Brev.
De hemmelige Skrifttegn.
Filen.
Den gyldne Frihed.
I susende Galop.

AFDELINGERNE:

Politichefen og hans Frue.
Karneval.
Flugten opdages.
En Hærskare af Forfølgere.
„Jeg kører efter Læge!“
Et Skud, der rammer.
Gennem tusinde Farer.
I Løvens Gab.
Paa Politichefens Altan.
Udmattet og elendig.
Fru Margit vender hjem.
Straffefangens Bønner.
En Kvindes Hjærte.
Ægtemandens Mistanke.
Løsningen paa Gaaden.
„Lad ham løbe!“
Hvor Døden ventes.
Det sidste Farvel.
Hans Barns Lykke.
Atter under Lovens Arm.

Om Kap med Døden.

I en Krog af Landsbyen ligger Boelsmand Kobels lille Hus.

En Dag, medens Kobel er ude paa sit lille Jordstykke, og hans Hustru Marie er beskæftiget med at sysle om deres Børn, trænger pludselig en Mand ind i Stuen til hende.

Det er en Landarbejder fra Egnen — Döben er hans Navn.

Han er ulykkelig forelsket i Marie og benytter enhver Lejlighed til at overfalde hende med sine Kærlighedserklæringer; bestandig har hun vist ham bort, men han ophører dog ikke med sine Tilnærmelser.

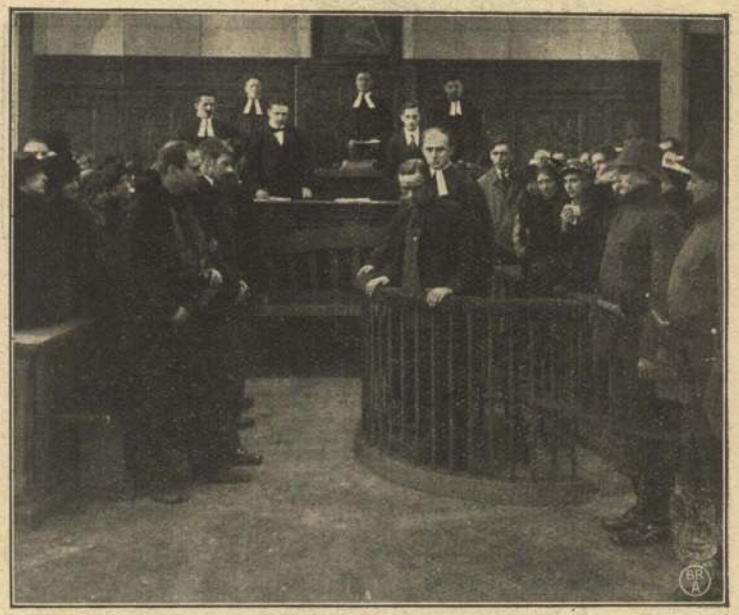

„Thi kendes for Ret . . ."

Under den Kamp, hun udkæmper med ham for at holde ham fra Livet, kommer Manden til Stede. Kobel, der fra tidligere Tid véd, at hans Hustru er bleven forfulgt, opflammes af et sandt Raseri ved paany at se denne Voldsmand i Maries Nærhed, og han bestemmer sig til at give denne Slubbert en forsvarlig Omgang Prygl, der kan blive ham en uforglemmelig Lære for Fremtiden.

Hidsigheden løber imidlertid af med Kobel, saaledes at han i Stridens Hede dræber sin Modstander. Han bliver

Paa Flugt

arresteret og for uagtsomt Drab dømt til 8 Aars Tugthus.

Efter nogen Tids Forløb bliver Marie syg — saa syg, at der er alvorlig Fare for hendes Liv.

En af Kobels Venner, Naboen Rassow, der har lovet at tage sig af Hustruen og Barnet, søger at indgyde hende nyt Mod og dermed nyt Liv ved at fortælle hende, at hendes Mand en af Dagene kommer tilbage til hende.

Samtidig beslutter han at gøre et Forsøg paa at føre Tanken ud i Virkelighed.

Forfølgerne samles

Det lykkes ham virkelig ogsaa at sætte sig i Forbindelse med Vennen bag Tugthusets Mure og skaffe denne de nødvendige Redskaber for at kunne bryde ud af Fængslet.

Den Nat, i hvilken de to Venner har aftalt, at Flugten skal finde Sted, holder Rassow med sin Vogn i en Grusgrav ikke langt fra Tugthuset. Vognen er forspændt med et Par kraftige Heste, som Rassow, saasnart Vennen i god Behold er naaet over Tugthusmuren, sætter i Galop, og i

I Angest og Spænding

Karrière gaar det nu mod Hjemmet, hvor den døende Hustru venter sin Mand.

* * *

I Tugthuset er Flugten imidlertid bleven opdaget, og ridende Betjente sendes ud i alle Retninger. Da Flygtningen ser sig forfulgt, springer han af Vognen og skjuler sig i Krattet. Forfølgerne indhenter Vognen, men Rassow erklærer, at han kender intet til nogen flygtet Tugthusfange. Han foregiver at være paa Vej for at hente Læge til sit syge Barn.

Udmattet af Blodtabet

Men Kobel fortsætter sin Gang mod Hjemmet.

Paa de aabne Enge kravler han frem paa alle fire, i Skovtykningen springer han fra Busk til Busk eller skjuler sig bag Træernes Stammer. Ofte er Forfølgerne lige i Hælene paa ham eller passerer tæt forbi hans Skjul, men hver Gang staar Lykken ham dog bi, og han forbliver uopdaget.

En Gang er det for Alvor ved at gaa ham galt.

Betjentene har faaet Øje paa ham, og i sin Raadløshed

Politichefens Mistanke

klatrer han op over Altanen ind i en Villa, hvor han vil holde sig skjult.

Han aner ikke, at denne Villa tilhører — Politichefen, og at han saaledes er vandret lige i Løvens Gab.

Til alt Held er Politichefen selv ikke hjemme, han er netop bleven kaldt til sit Kontor i Anledning af Kobels Flugt fra Tugthuset. Men kort efter at Kobel har fundet sig et Skjul i Politichefens Frues Paaklædningsværelse, vender Fruen hjem fra et Karneval. Hun bliver meget

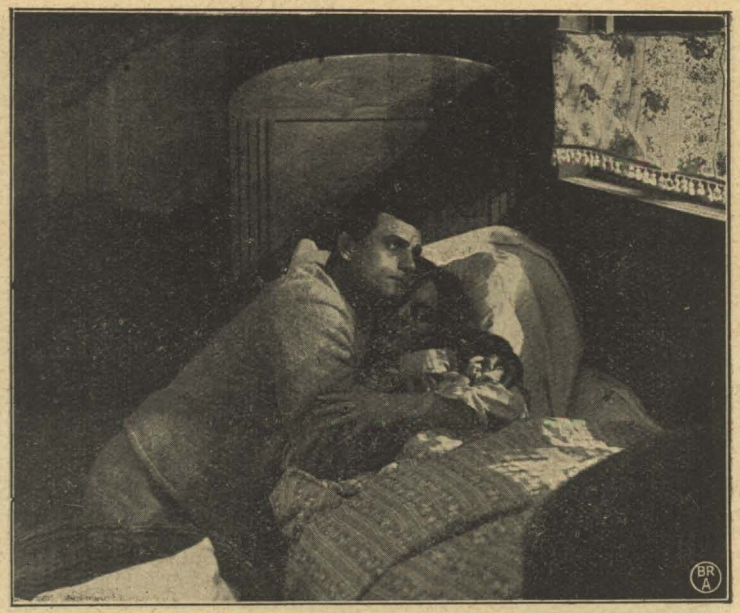

Paa Dødens Tærskel

forundret over at træffe den flygtede Fange i sine Værelser, men da han grædende fortæller, hvorfor han er flygtet, og paa sine Knæ trygler hende om ikke at forraade ham, røres hun af hans Bønner og lader ham undvige uden at hindre ham deri.

I det samme kommer hendes Mand til Stede. Han har hørt hende samtale med nogen og afkræver hende Forklaring.

Hun fortæller ham da om sin Oplevelse og gør samtidig

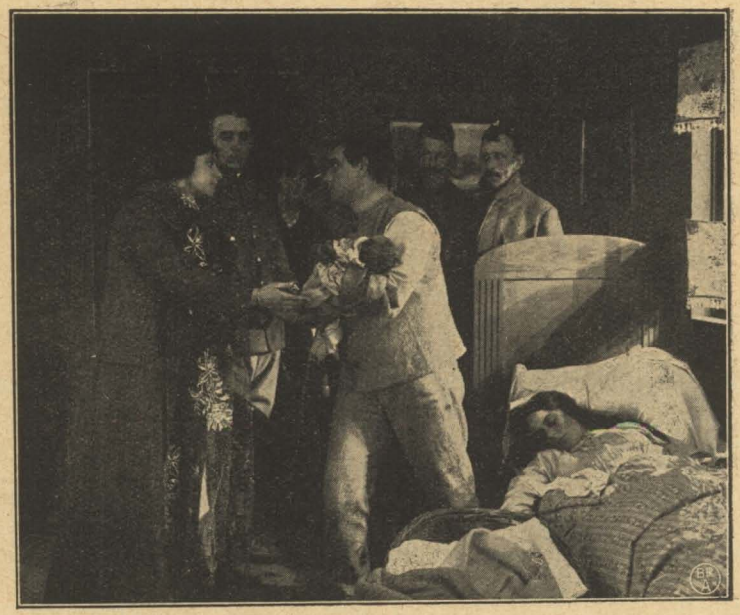

Straffefangens Barn

Kobels Bøn til sin; med al sin Varme søger hun at overtale Manden til at lade den stakkels Fyr løbe — denne ulykkelige Mand, der er bleven fængslet, fordi han — noget haardhændet ganske vist! — søgte at værge sin Hustrus Ære, og som nu er flygtet fra sit Fængsel for at tage Afsked med hende, inden hun dør.

Saa indtrængende er denne ædle, godhjertede Kvinde i sine Bønner, at Politichefen tilsidst lover at strække sig saa vidt, som det lader sig forene med hans Pligter som øverste

Politiembedsmand. Han vil give Fangen Tid til at naa hjem og lukke sin Hustrus Øjne, men derefter maa han lade ham paagribe. I Overensstemmelse hermed modtager Gendarmerne deres Ordrer.

* * *

Da Kobel i en Stund har dvælet ved sin Hustrus Dødsleje, træder Lovens Haandhævere ind til ham, og uden Modstand giver han sig i deres Vold.

Hans Mission er endt. Uden Bekymringer træder han atter ind i den Celle, han samme Nat er flygtet fra, thi Politichefens Hustru har lovet at tage sig af hans Barn, og opdrage det, indtil han har afsonet sin Straf.

REKLAMETRYKKERIET
BUSCH & PETERSEN
AARHUS

A RACE WITH DEATH.

NORDISK DRAMA.

IN 3 PARTS.

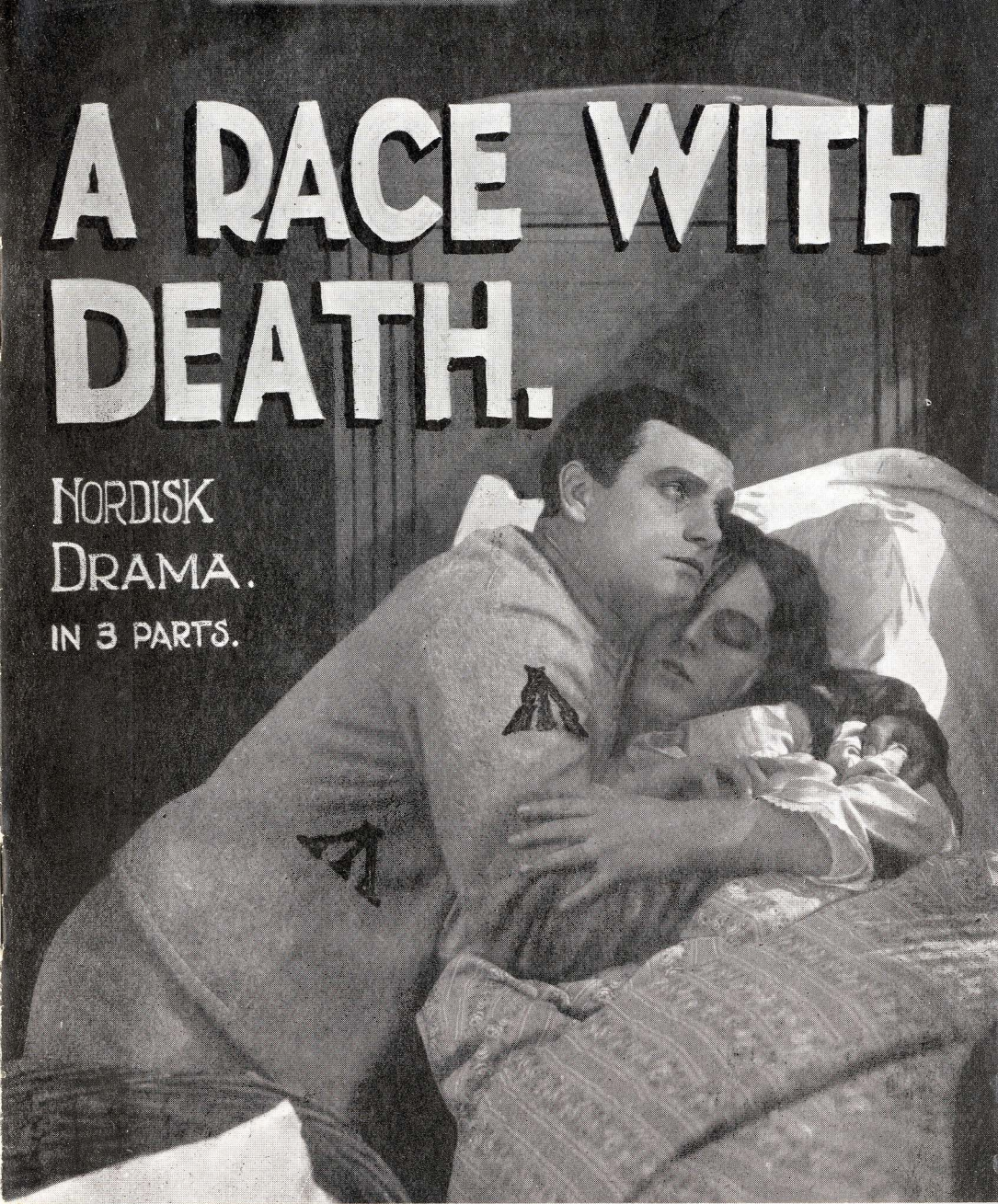

A RACE WITH DEATH.

PRODUCED AND EXCLUSIVELY CONTROLLED BY

THE NORDISK FILMS Co., Ltd.,

Exclusive Department,

166-168-170 WARDOUR STREET, LONDON, W.

Telephone : Gerrard 6172. Telegrams : Norfilcom, Ox London.

A Race with Death.

A DRAMA IN THREE PARTS.

THE little home of Robert Falkland and his wife and child would have been a haven of bliss if it had not been for the persistent attentions of an amorous farm labourer, who forced his love-making on Mary Falkland every time her husband's back was turned. One day Robert returned home suddenly, and caught the intruder. A terrible struggle ensued, in the midst of which the labourer received a fatal blow. Neighbours and the police were soon on the scene, and Falkland was arrested ; but under the extenuating circumstances sentenced only to eight years' penal servitude. Before going to prison he implored a close friend of his to see that Mary and the child should want for nothing.

The years went on, and Mary fell ill. She had come, in fact, to death's door, and cried piteously for her husband. The friend, to comfort her, said that Robert should come on the morrow. But how to get him there ? The friend adopted a ruse. Writing a non-committal

note to the prisoner he sent a message on the other side in invisible ink, telling Robert his wife was dying, and that he would assist him to escape that night. Robert read the note and waited events. At night-time a file was thrown in through the bars of his cell, and with this Robert managed to make an aperture wide enough for him to creep through. Then making a rope of his bed clothes he dropped to the ground, overcame the sentry, took his keys, opened the prison gates, and joined his friend who was waiting for him in a cart.

Now that evening the prison superintendent and his wife had gone to a carnival, and when the prisoner was missed an urgent message was sent to the chief : " No. 20 has escaped." The Chief hurried away to give instructions for his capture, and soon after a troop of horsemen were hot on the chase after Falkland and his friend. It was an exciting flight. Once, when the cart was nearly overtaken, the prisoner got out, and hid in some bushes, and the pursuers passed close to him. Later he was again sighted in the distance and shot at. Bleeding and fainting from his wound, Falkland crept under a hedge and hastily staunched the blood with a part of his clothing. Then he fled again, and panting and nearly spent, reached a house, mounted the roof and entered.

Strangely enough this was the very house where the prison superintendent lived, and just as Falkland had hidden behind the curtains the superintendent's

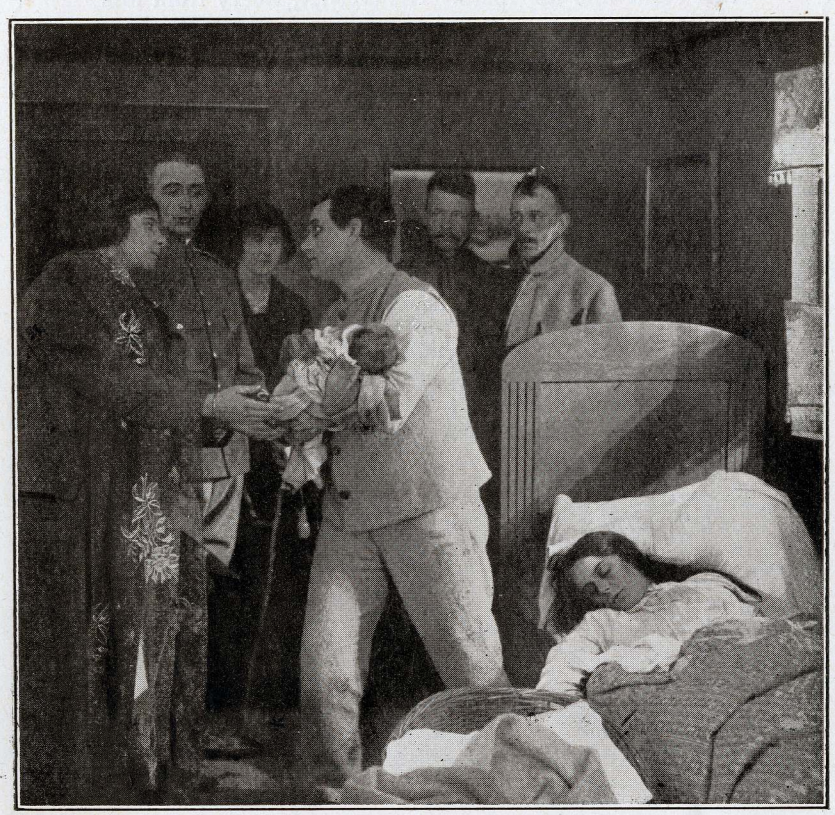

wife came into her room. The convict, weary from loss of blood, fell to the ground at her feet. Horror-stricken, she recognised herself in the presence of an escaped prisoner, and was about to ring the bell for help, when Robert implored her for the sake of his dying wife to desist. But soon her husband's steps were heard, and Falkland hastily regained the balcony, jumped down, and made for the roadway again, and shortly after was captured.

Meanwhile the governor's wife, touched with the man's tale, pleaded with her husband to be lenient, and at least to allow the prisoner to see his wife before she died. The stern man relented, and gave orders that the gaolers should accompany the convict to his cottage. He was only just in time, for with a weak cry of loving recognition Mary expired in Robert's arms. Heartbroken, he was taken back to prison to finish his sentence.

ATTRACTIVE POSTERS
:: FOR THIS PICTURE. ::

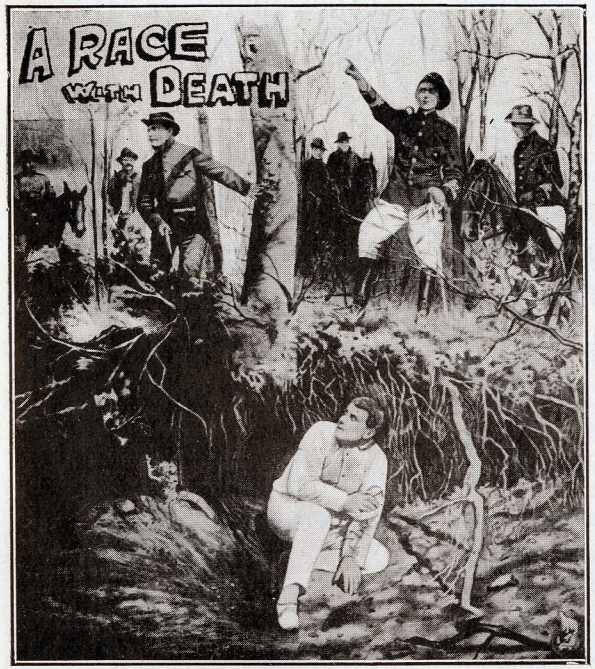

12 SHEET.

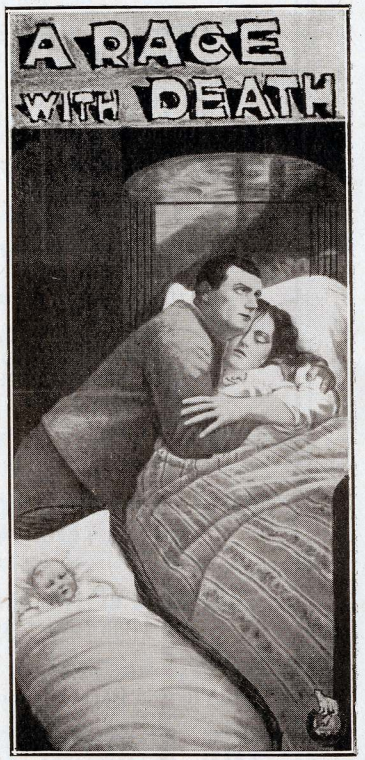

6 SHEET.

Bookings can be arranged through:—

WEISKER BROS., Ltd., Kinema House, London Road, **LIVERPOOL.** Also at Manchester : 2 Long Millgate. Belfast : 13 Pottinger's Entry. Dublin : 205 Gt. Brunswick St.	For	LANCASHIRE CHESHIRE NORTH WALES IRELAND
NEW CENTURY FILM SERVICE, 42 Park Place, **Leeds.**	For	YORKSHIRE
NEW CENTURY FILM SERVICE, 71 Norfolk St., **Sheffield.**	For	NOTTINGHAMSHIRE DERBYSHIRE
THE NORTH EASTERN EXCLUSIVE CO. 7 Collingwood Street, **Newcastle-on-Tyne.**	For	NORTHUMBERLAND CUMBERLAND DURHAM WESTMORELAND
GREEN'S FILM SERVICE, 182 Trongate, **Glasgow.**	For	SCOTLAND
THE KINEMATOGRAPH TRADING CO., 82 Hill Street, **Birmingham.**	For	BIRMINGHAM and MIDLAND COUNTIES
EMPIRE CINE SUPPLIES, 18 High Street, **Cardiff.**	For	SOUTH WALES
G. W. ALLEN, 15 Victoria Park, Fishponds, **Bristol.**	For	GLOUCESTER and SOMERSET
THE NORDISK FILM CO., Limited, **166, 168, 170 Wardour Street, LONDON, W.**	For	LONDON and all remaining territory

Printed by E. T. Heron & Co., Ltd., 9-11 Tottenham Street, London, W.

Omkap med Døden.

Personerne:

Kobel, Boelsmand.....Herr Robert Dinesen
Marie, hans Hustru.....Frk. Ingeborg Olsen
Döben, en Landarbejder.....Herr Moritz Bilawski
Rassow, Kobels Ven og Nabo...Herr Thorleif Lund
Politichefen.....Herr Thorkild Roose
Politichefens Hustru.....Frk. Ebba Thomsen

I en Krog af Landsbyen ligger Boelsmand Kobels lille Hus. En Dag medens Kobel er ude paa sit lille Jordstykke og hans Hustru Marie er beskæftiget med at sysle om deres Barn, trænger pludselig en Mand ind i Stuen til hende. Det er en Landarbejder fra Egnen. Döben er hans Navn. Han er ulykkelig forelsket i Marie og benytter enhver Löjlighed til at overfalde hende med sine Kærlighedserklæringer. Bestandig har hun vist ham bort, men han ophører dog ikke med sine Tilnærmelser. Under den Kamp, hun udkæmper med ham for at holde ham fra Livet, kommer Manden til Stede. Kobel, der fra tidligere Tid ved, at hans Hustru er bleven forfulgt, opflammes af et sandt Raseri ved paany at se denne Voldsmand i Maries Nærhed, og han bestemmer sig til at give denne Slubbert en forsvarlig Omgang Prygl, der kan blive ham en uforglemmelig Lære for Fremtiden. Hidsigheden løber imidlertid af med Kobel, saaledes at han i Stridens Hede dræber sin Modstander. Han bliver arresteret og for uagtsomt Drab dømt til 8 Aars Tugthus.

Efter nogen Tids Forløb bliver Marie syg - saa syg, at der er alvorlig Fare for hendes Liv. En af Kobels Venner, Naboen Rassow, der har lovet at tage sig af Hustruen og Barnet, søger at indgyde hende nyt Mod og dermed nyt Liv ved at fortælle hende, at hendes Mand en af Dagene kommer tilbage til Hende. Samtidig beslutter han at gøre et Forsøg paa at føre Tanken ud i Virkelighed.

Det lykkes ham virkelig ogsaa at sætte sig i Forbindelse med Vennen bag Tugthusets Mure og skaffe denne de nødvendige Redskaber for at kunne bryde ud af Fængslet.

Den Nat, i hvilken de to Venner har aftalt, at Flugten skal finde Sted, holder Rassow med sin Vogn i en Grusgrav ikke langt fra Tugthuset. Vognen er forspændt med et Par kraftige Heste, som Rassow, saasnart Vennen i god Behold er naaet over Tugthusmuren, sætter i Galop, og i vild Karrière gaar det nu mod Hjemmet, hvor den døende Hustru venter sin Mand.

I Tugthuset er Flugten imidlertid bleven opdaget, og ridende Betjente sendes ud i alle Retninger. Da Flygtningen ser sig forfulgt springer han af Vognen og skjuler sig i Krattet. Forfølgerne indhenter Vognen, men Rassow erklærer, at han kender intet til nogen flygtet Tugthusfange. Han foregiver at være paa Vej for at hente Læge til sit syge Barn.

Men Kobel fortsætter sin Gang mod Hjemmet. Paa de aabne Enge kravler han frem paa alle fire, i Skovtykningerne springer han fra Busk til Busk eller skjuler sig bag Træernes Stammer. Ofte er Forfølgerne lige i Hælene paa ham eller passerer tæt forbi hans Skjul, men hver Gang staar Lykken ham dog bi, og han forbliver uopdaget. En Gang er det for Alvor ved at gaa ham galt. Betjentene har faaet Øje paa ham, og i sin Raadløshed klatrer han op over Altanen ind i en Villa, hvor han vil holde sig skjult. Han aner ikke, at denne Villa tilhører Politichefen, og at han saaledes er vandret lige i Løvens Gab. Til alt Held er Politichefen selv ikke hjemme, han er netop bleven kaldt til sit Kontor i Anledning af Kobels Flugt fra Tugthuset. Men kort efter at Kobel har fundet sig et Skjul i Politichefens Frues Paaklædningsværelse, vender Fruen hjem fra et Karneval. Hun bliver meget forundret over at træffe den flygtede Fange i sine Værelser, men da han grædende fortæller, hvorfor han er flygtet, og paa sine Knæ trygler hende om ikke at forraade ham, røres hun af hans Bønner og lader ham undvige uden at hindre ham deri.

I det samme kommer hendes Mand til Stede. Han har hørt hende

samtale med nogen og afkræver hende Forklaring. Hun fortæller ham da om sin Oplevelse og gør samtidig Kobels Bøn til sin. Med al sin Varme søger hun at overtale Manden til at lade den stakkels Fyr løbe - denne ulykkelige Mand, der er bleven fængslet, fordi han - noget haardhændet ganske vist! - søgte at værge sin Hustrus Ære, og som nu er flygtet fra sit Fængsel for at tage Afsked med hende, inden hun dør. Saa indtrængende er denne ædle, godhjertede Kvinde i sine Bønner, at Politichefen tilsidst lover at strække sig saa vidt det lader sig forene med hans Pligter som øverste Politiembedsmand. Han vil give Fangen Tid til at naa hjem og lukke sin Hustrus Øjne, men derefter maa han lade ham paagribe. I Overensstemmelse hermed modtager Gendarmerne deres Ordrer. Da Kobel i en Stund har dvælet ved sin Hustrus Dødsleje, træder Lovens Haandhævere ind til ham, og uden Modstand giver han sig i deres Vold. Hans Mission er endt. Uden Bekymringer træder han atter ind i den Celle, han samme Nat er flygtet fra, thi Politichefens Hustru har lovet at tage sig af hans Barn, og opdrage det til han har udsonet sin Straf.

oooooooooOOOoooooooooo

Das Wettrennen mit dem Tode.

Drama in drei Akten.

Personen:

Erich Kobel, Landwirt
Marie, seine Frau
Döben, Landarbeiter
Rassow, Kobels Freund
Hansen, Polizeidirektor
Ingeborg, seine Frau

Kobel besitzt draussen auf dem Lande ein bescheidenes Gütchen, auf dem er zufrieden und fleissig mit seiner jungen Frau wirtschaftet. Aber auch sein stilles Glück hat einen Neider. Der Tagelöhner Döben liebt Marie Kobel mit brutaler Leidenschaft und benutzt die Abwesenheit ihres Mannes, um sie aufzusuchen und mit seinen Zudringlichkeiten zu belästigen. Marie wehrt sich, so gut sie kann. Einmal jedoch scheint sie der stärkeren Kraft des ungezügelten Mannes zu erliegen, als Kobel unerwartet zurückkehrt. Marie hat nie gewagt, ihrem Manne von ihrer geheimen Not zu erzählen, um so grösser ist sein Zorn, als er nun so plötzlich Zeuge ihrer Kränkung wird. Er eilt seiner Frau zu Hilfe, packt den riesenstarken Arbeiter und drängt ihn zum Hause hinaus. Seine Hände haben die Gurgel des sich wild wehrenden Döben umklammert. Schliesslich gelingt es ihm, den Gegner auf den Hof hinaus zu schleudern. Döben erhebt sich nicht mehr. Bleich und entstellt sind seine Züge. Er ist tot. Erich Kobel wird verhaftet und durch ein ungewöhnlich und ungerechtfertigt hartes Urteil auf drei Jahre seiner Freiheit beraubt.

Infolge der erlittenen Aufregung ist Marie schwer erkrankt. Ein gutmütiger Nachbar und Freund ihres Mannes, Rassow, nimmt sich ihrer und des Kindes menschenfreundlich an. Doch wagt er der todkranken Frau nicht einzugestehn, dass Erich statt des erwarteten Freispruchs für schuldig befunden wurde. Ihre rührenden Bitten, ihre heisse Sehnsucht nach dem fernen Mann bestimmen ihn schliesslich, den Gefangenen zu befreien, damit er von seinem sterbenden Weibe Abschied nehmen könne. Sein Plan ist gut und gelingt. An einem

regenschweren Abend, den der Polizeidirektor und die Spitzen der Stadt in einem Karneval zu verkürzen suchen, flüchtet Erich aus seiner engen Zelle ins Freie. Der Posten wird überwältigt, draussen wartet der getreue Rassow mit einem Fuhwerk, und davon geht es in rasendem Galopp. Wenig später wird Erichs Entweichen entdeckt. Der Polizeidirektor wird benachrichtigt, und eine Abteilung berittener Gendarmen macht sich auf die Verfolgung des Fliehenden, den nichts weiter bewegt als der marternde Gedanke; Wer wird eher am Sterbebett Maries sein, der Tod oder ich!

Näher und näher klingt das Getrappel eilender Hufe an das Ohr des Gehetzten. Zuletzt bleibt ihm nichts anderes übrig, als Zuflucht im Walde zu suchen und Rassow zu verlassen. Als der Wagen eingeholt wird, erklärt Kobels Freund den Gendarmen, dass er unterwegs sei, um den Arzt zu seinem fiebernden Kinde zu holen, und fährt unbehelligt weiter. Kobel indes wird umzingelt, zwar rettet er sich in eine Erdhöhle, aber einer der abgegebenen Schüsse hat ihn am Arme verletzt. Unaufhörlich rieselt das Blut aus der klaffenden Wunde. Gegen Morgen gelingt es dem völlig Erschöpften, sich in einer der Villen am Waldrand zu verbergen. Es ist das Haus des Polizeidirektors, und der Vorhang, der Kobel verbirgt, führt zum Ankleideraum seiner Gattin. Diese kehrt allein vom Maskenball zurück und bewundert sich im Spiegel, als ein dumpfer Aufschrei und Fall dicht hinter ihr sie entsetzt zusammenfahren lassen. Halb verhüllt von der abgerissenen Gardine, an die er sich im Sturz klammerte, liegt der ohnmächtige Flüchtling, dem Schmerz und Blutverlust die Besinnung geraubt haben. Ingeborgs erster Impuls ist, davonzulaufen und Hilfe zu holen. Dann aber siegt das Mitleid, sie kniet nieder und benetzt die blassen Lippen des Bewusstlosen mit erquickendem Wasser. Kobel erwacht, begreift seine furchtbare Lage und erfleht ihr Erbarmen, indem er ihr in fliegender

Hast seine traurige Geschichte erzählt. Ingeborgs weiches Herz krampft sich zusammen. Wie gern würde sie dem Armen helfen, aber gerade in diesem Augenblick kommen laute Schritte die Treppe herauf - - der Polizeidirektor. Ingeborg wischt mit zitternden Händen die Blutspuren fort und versteckt den Unglücklichen. Ihrem Mann berichtet sie, dass sie in einem Schwindelanfall die Vorhänge herabgerissen hätte. Zuerst lässt sich der Polizeidirektor beruhigen und erfüllt ihren Wunsch, sie jetzt allein zu lassen. Dann jedoch fasst er einen plötzlichen Verdacht und kehrt um. Die Tür zu dem Ankleideraum ist jetzt verschlossen. Er hört eine fremde Männerstimme und verlangt heftig Eintritt. Aber Ingeborg öffnet nicht eher, als bis Kobel durch die Balkontür ins Freie geeilt ist. Dann zeigt sie dem Gatten den Flüchtling und versucht sein Herz zu rühren. Aber der Polizeidirektor muss seine Pflicht tun. Nur soviel Zeit will er dem Gefangenen lassen, dass er seine Frau wiedersehen und ungestört Abschied nehmen kann von ihr. Als die Gendarmen die kleine Hütte betreten, ist Marie bereits gestorben, und in seinem unbeschreiblichen Schmerz lässt Kobel die Verhaftung gleichgültig über sich ergehen. Da betritt Ingeborg das Zimmer. Sie will ihren Schützling trösten und das kleine hilflose Kind zu sich nehmen, bis er durch die Gnade des Königs frei geworden ist und selbst für sein Eigen sorgen kann.

Kobel aber geht still und tief beruhigten Herzens in seine enge Zelle zurück, deren Schweigen nun wundersam belebt scheint. Denn die Entrissene, die ihm das Leben nahm, ist durch den Tod ihm wieder geschenkt. In seinem Herzen, in seiner Seele fühlt er ihre tröstliche Gegenwart.

o o o o o o o o o o

Pour devancer la mort.

Personnages:

Testud, petit fermier.....M. Robert Dinesen
Marie, sa femme.....Mlle Jngeborg Olsen
Beau, ouvrier agricole.....M. Moritz Bilawski.
Rouffien, ami et voisin de
Testud...M. Thorleif Lund
Le commissaire de police.....M. Thorkild Roose
La femme du commissaire de
police.....Mlle Ebba Thomsen

Dans un coin du village se trouve la modeste maison du petit fermier Testud. Un jour pendant que Testud travaille dans son champ et que sa femme s'occupe de leur enfant un homme entre dans la chambre. C'est un ouvrier agricole du pays,nommé Beau. Il s'est épris d'un amour malheureux pour Marie et profite de chaque occasion pour l'importuner de ses déclarations d'amour. Elle l'a toujours repoussé, mais il ne cesse pas de l'opportuner. Pendant la lutte qui a lieu entre eux, le mari arrive. Testud qui connaît les poursuites auxquelles sa femme a été en butte, devient furieux de revoir cet agresseur auprès de sa femme, alors il se décide à lui administrer une bonne correction, qui lui sera une bonne leçon pour l'avenir. Cependant sa colère le porte trop loin et dans la lutte il tue son adversaire. Testud est arrêté et comdamné à huit ans de travaux forcés pour homicide par imprudence.

Quelque temps après Marie devient malade, si malade que sa vie est en danger. Un ami de Testud, le voisin Rouffien, qui a promis de prendre soin de la femme et de l'enfant, chershe à lui redonner courage et par cela une nouvelle vie en lui racont. tant que son mari va revenir bientôt. En même temps il décide d'= essayer la réalisation de cette pensée.

Il réussit en effet à communiquer avec l'ami derrière les murs de la prison, et à lui procurer les instruments nécessaires,

pour qu'il puisse s'évader de la prison.

La nuit, dans laquelle les deux amis ont décidé que la fuite aurait lieu, Rouffien se tient avec une voiture dans une sablière pas loin de la prison. La voiture est attelée de deux bons cheveaux, qui commencent à galoper au moment où l'ami se trouve sain et sauf hors de la prison; on se rend à fond de train à la maison, où la femme mourante attend son mari.

Cependant dans la prison on a découvert la fuite et des gardiens à cheval sont envoyés dans toutes les directions. Lorsque le fugitif se voit poursuivi il saute de la voiture et se réfugie dans les broussailles. Les persécuteurs rattrapent la voiture, mais Rouffien déclare qu'il ne sait rien d'un prisonnier évadé. Il prétend être en route pour chercher le médecin pour son enfant.

Mais Testud continue son chemin à la maison. Dans les prairies nues il marche à quatre pattes et dans le taillis il saute d'un buisson à l'autre et se cache derrière les troncs d'arbres. Ses poursuivants sont souvent sur ses talons ou passent sa cachette, mais chaque fois le sort lui vient en aide et on ne le découvre pas. Mais une fois le cas était grave. Les gardiens l'aperçoivent et dans sa perplexité il grimpe à un balcon d'une villa où il veut se cacher. Il ne sait pas que cette villa appartient au commissaire de police, et qu'il se jette ainsi droit dans la gueule du loup. Mais heureusement le commissaire de police n'est pas chez lui, il vient d'être appelé à son bureau à cause de la fuite de Testud de la prison. Peu de temps après que Testud a trouvé un refuge dans le cabinet de toilette de la femme du commissaire de police, la dame rentre chez elle d'un bal masqué. Elle est très étonnée de voir le prisonnier évadé dans son appartement mais lorsqu'il lui raconte, pourquoi il s'est évadé, et la supplie à genoux de ne pas le trahir, elle est touchée de ses prières et elle le laisse s'échapper.

(Pour devancer la mort)

s'echapper.

Au même moment son mari revient. Il l'a entendu parler à quelqu'un et demande une explication. Elle lui raconte l'histoire et fait de la prière de Testud la sienne. De toute sa puissance elle essaye de persuader son mari de laisser courir ce pauvre homme, qui a été emprisonné pour avoir défendu, d'une manière rude peut-être, l'honeur de sa femme, et qui s'est évadé de sa prison pour lui dire adieu avant qu'elle meure. Cette bonne et noble femme prie si ardamment que le commissaire de police à la fin promet de faire ce qui sera compatible avec ses devoirs de commissaire de police. Il veut donner au prisonnier le temps d'arriver chez lui et de fermer les yeux de sa femme, mais après il le fera reprendre. Conformément à cela les gendarmes reçoivent ses ordres. Lorsque Testud a été quelque temps auprès de sa femme mourante, les défenseurs de la loi entrent chez lui et il se livre sans résistance entre leurs mains. Sans soucis il rentre à la prison, dont il s'est évadé la nuit passée, car la femme du commissaire de police a promis de prendre soin de son enfant et de l'éduquer, jusqu'à-ce qu'il ait subi sa peine.

——xxxxxoooo00000oooo xxxx——